

"שמש", 1999, שמן על בד, 30x30 ס"מ

בשעת ההתבהרות
בְּשֶׁעָה שֶׁשׁ לְשֶׁעוֹן הָאָבִיב
לְהָאִים יְלִדַת חֵלוֹם יָד
בְּיָד עִם אֶהוּבָה אֶת הַשְּׁדוּרוֹת תְּחַצֵּה
וּתְדַמָּה, הַכֹּל הִיא תְּדַמָּה
לְשֶׁמֶשׁ.
וּבְסִפְנֵי רְחוּב רְאֵשֵׁי שֶׁל עִיר
הִיא בְּקִיּוֹסֶק קָטָן
תְּשִׁתָּה וּתְדַמָּה
לְכוֹס שְׁמֶשׁ. אֲבָל
אִם תְּרַחֵיק בְּתִים מְסָפֵר
אֶרְאֶה לְהוֹאִים יְלִדַת חֵלוֹם
אֶת אֶרֶץ הַצֵּל,
אֶרְאֶה לָּהּ אֶת אֶרֶץ הַצֵּל,
אֶרְאֶה לְהוֹאִים יְלִדַת חֵלוֹם אֶת אֶרֶץ הַצֵּל
בְּשֶׁעַת הַהִתְבַּהְרוּת.
יאיר הורוביץ

עידית לבבי גבאי מציגה תערוכת ציור. עבודות חדשות. ציור דשן, בשל, נשי, ציור שמוותר על "דלות החומר" ובוחר בכתמי שמן וסופרלק. ציור ורוד, כחול, צהבהב וירקרק. ציור של סדרות בעלות משמעות, רצף וסימטריה, צורות איקוניות. דמויים נראטיביים שמכילים חלק משורת דמוייה המוכרים; מגבות מטבח, משבצות, פסים, תחתונים, גופיה, עין-דמעה, וגם שמש, שיבולים וחרב ודימויים לא מפוענחים.

ציור שמנהל שיח עם הקונצפטואליות וממחיש שהסובייקט שומר את מחויבותו למוסרי, לאנושי, תוך יצירת סינתזה עם מרכיבי שפת האמנות.

בציור הראשון, שהחל את המסע, חולק הפורמט לשניים; צהוב וירוק. זיכרון של קיר צמוד למיטה בבית-הילדים בקיבוץ מרחביה. קיר ששימש לפעמים כתחליף למגע אנושי, לגוף. שהיה גם "הבית" וגם "האין בית". "הקיר" מתמלא במהלך העבודה בשכבות של צבע, דמויים ומרקמים.

ציוריה של עידית בודקים זהות ושואפים לנסח כדבריה "אמנות ילידית", מקומית אותנטית. היא עושה זאת כעשור שנים. חוקרת את הזהות הקיבוצניקית שלה. אחד משלבי הבדיקה הוצג בגלריית הקיבוץ בתערוכה "עיניים של חלוצה" וההמשך במיצבי "מגבות המטבח". מגבת-ביחיד. מגבות-ברבים. ובכבירי-מגבות מצוירות. בכל ציור מופיעה רק מגבת אחת, כדיוקן עצמי, כגוף.

עידית יצרה עבודה שמחולקת לשני חלקים; חלק אחד נבנה ממודעה שנתלשה ברחוב: "קיבוצניקית חרוצה עם נסיון בנקיון מחפשת עבודה במשק בית". והחלק השני, צל מלבני שמטילה המודעה.

עידית מספרת: "המודעה, שנתקלתי בה במקרה, סגרה לי מעגל של הבנה ושל יצירת זהות אותה אני מנסה לנסח. המשפט נראה לי כל כך תמציתי וקולע שרק המציאות הייתה יכולה לזמן אותו ולנסח אותו כל כך טוב.

זהות זאת נבנית בתוך העבודה כסוג של תודעה וכן כנקודת מבט וקול יחודי בתוך האמנות הישראלית.

בציוריה מופיע גלגל השמש, שמש צהובה כתומה שקרניה חודרות אל תוך עצמה. גם בציוריו של הסב, החלוץ מאיר לבבי, (איתם קיימה דיאלוג) מופיעה השמש. שמש שחורה והרסנית שסבבה סביב עצמה והובילה אל המקום הנכסף-המוות. השמש של עידית באה לנסות לרפא את הפצע. זו "שמש מודעת" לכליון ולחיים.

בעבודות החדשות מתקיימת מחווה לאמנים ישראלים כמו גרוסברד וקופפרמן וזיקה בלתי נסתרת לשירתם של הורוביץ וויזלטייר.

בין "ילדי-החלום" עליהם כתב בטלהיים מתנהלת עידית לבבי גבאי, "ילדת חלום", בין צל לאור-ונוגעת ברגעי החסד של ההתבהרות.

דרורה דקל